

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 729/2023
31.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гавра Димитријевић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Новосадска топлана“, са седиштем у Новом Саду, кога заступа Жарко Раданов, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 376/22 од 07.09.2022. године, у седници одржаној 31.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 376/22 од 07.09.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 376/22 од 07.09.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1774/2020 од 06.12.2021. године, ставовима првим и другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и тужени је обавезан да тужиоцу на име мање исплаћене основне зараде за период од јула 2017. године до августа 2020. године исплати укупно 18.152,97 динара, у појединачним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе одређени у ставу другом изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио исплату законске затезне камате на досуђене месечне износе мање исплаћене основне зараде почев од 05-ог до 06-ог у месецу. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у преосталом делу којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да му на име мање исплаћене основне зараде за период од јула 2017. године до августа 2020. године исплати укупно 920.655,23 динара, у појединачним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе одређени у четвртој изреке. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 376/22 од 07.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у побијаном одбијајућем делу и делу одлуке о трошковима поступка. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиоца захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Побијана пресуда је у складу са правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда и Врховног касационог суда, у погледу примене Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зараде и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“, број 116/14, у примени од 01.11.2014. године), а имајући у виду да је предмет тужбеног захтева исплата због обрачуна зараде тужиоцу у периоду важења наведеног Закона. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање), због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана као ни потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права. Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Према одредби члана 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа, дозвољеност ревизије се цени под истим условима као у имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање.

Тужба ради исплате поднета је 20.08.2020. године, а поднеском од 29.11.2021. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 920.655,23 динара, што је противвредност 7.829,94 евра према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе (1 евро = 117,5814 динара).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, већ о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази

динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

У складу са изнетим, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, с обзиром да нису били потребни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић